

VÀO SINH RA TỬ

NHỮNG ĐIỆP KHÚC HỒNG ÂN

1. Bệnh tim năm 1959, Bệnh Viện Thánh Tâm Hồ Nai.

Khi còn tám bé với 10 tuổi đời, tôi mang chứng bệnh tim khá nặng. Những buổi tối, tôi thấy nhiều hình ảnh kinh hoàng và thường khóc thét lên. Mẹ sợ lắm. Mẹ cho đi khám bác sĩ. Bác sĩ nói tôi bị bệnh tim. Nhiều đêm không ngủ được và hay la hét về đêm. Mẹ rất sợ. Mẹ tôi hay mua những trái tim heo về ngâm với một loại thuốc bắc màu đỏ gọi là thần sa và bắt tôi ăn. Ăn tim heo thì ngon lắm, nhưng ăn tim heo với thuốc bắc này rất khó ăn. Tôi khóc thét lên và không chị ăn. Mẹ tôi ôn tồn nói:

- Con rán ăn cho mau khỏi bệnh.

Mẹ tôi năn nỉ lần dụ dỗ tôi:

-Con rán ăn, mẹ sẽ mua nước xi-ton cho con uống nhe.

Loại nước này tôi thích lắm. Do đó tôi cố gắng ăn tới cả 10 trái tim heo ngâm thuốc thần sa. Nhưng bệnh tim vẫn không thuyên giảm. Bác sĩ quyết định đưa tôi vào nhà thương Thánh Tâm Hồ Nai. Những ngày nằm trong Bệnh Viện Thánh Tâm, Mẹ tôi lúc nào cũng bên tôi nâng đỡ. Tôi thích nhất Quý Cha và Quý Thầy người Canada săn sóc đặc biệt cho tôi. Những bữa ăn trưa rất ngon miệng. Tôi nhớ nhất là món giá xào với thịt bò rất ngon miệng. Nhờ thuốc thang và sự chăm sóc đặc biệt của Quý Cha và Quý Thầy Bệnh Viện Thánh Tâm, tôi được khỏi bệnh tim và trở về nhà đi học lại như thường.

2. Xuất Huyết Bao Tử 1972.

Những ngày học Thần Học Năm Thứ Nhất tại Đại Chung Viện Thánh Giuse Sài Gòn khá bận bịu với bài vở Năm Thần Học, lại thêm những sinh hoạt văn hóa văn nghệ cho Quý Thầy Đại Chung Viện...Thêm vào đó, đám cưới của một người bạn cùng lớp Vũ Văn Thới nhờ Quý Thầy cùng lớp hát lễ cưới...Thế là công việc dồn dập...Bỗng nhiên thấy sức khỏe yếu và đau bụng nhiều...Khuôn mặt xanh xao hốc hác...Tôi vội đi khám bác sĩ:

-Thầy bị xuất huyết bao tử, phải chữa trị gấp.

Thế là phải vào bệnh viện chữa trị cả mấy tuần liền...Con bệnh được thuốc thang tốt và bác sĩ giỏi đã từ giã tôi...Tôi tiếp tục công việc học hành cũng như những sinh hoạt văn hóa văn nghệ khá rầm rộ thời đó...Tạ Ông Chúa.

3. Cắt Ruột Dư năm 1975 Bệnh Viện Saint Paul qua Bác Sĩ Phạm Biểu Tâm.

Những ngày tháng chuẩn bị chịu chức Linh Mục năm 1975, cùng với nhiều áp lực của xã hội sau ngày tang thương của Dân Tộc Việt Nam 30.4.1975. Chịu chức Linh Mục ngày 15.6.1975 với một khung cảnh xã hội nhiều biến chuyển...Những lo lắng cho tương lai...Những bấp bênh không có đáp số...Chỉ là phó thác tuyệt đối vào Thiên Chúa...

Ngay chiều ngày 15.6.1975, tôi, Cha Giuse Chu Văn Nghi, Cha Phêrô Đinh Long Điện, Nghĩa Phụ và Cha Phêrô Vũ Sửu, cùng về đồng tế tại Nhà Thờ Giáo Xứ Phát Diệm Phú Nhuận...

Sau đó, hành trình về Giáo Xứ Phát Hải quê hương tôi để dâng Thánh Lễ Mở Tay Tạ Ơn tại đây...Những hoàn cảnh khó khăn của Quê Hương Việt Nam sau ngày mất nước 30.4.1975...Về với Mẹ tôi để Tạ Ơn Chúa, Tạ Ơn Mẹ Maria, Tạ Ơn mẹ tôi và gia đình, cùng những người đã giúp đỡ tôi trong hành trình dâng hiến...

Thánh Lễ Mở Tay tại Phát Hải. Sau đó bị giải phẫu viêm ruột dư.

Thánh Lễ Mở Tay Tạ Ơn đơn giản trong yêu thương và ấm cúng nơi Thánh Đường Giáo Xứ Phát Hải thân thương, nơi mà tôi hoạt động truyền giáo giúp Cha Xứ Pascal Vũ Hoàng Bát...Mẹ tôi nói với tôi:

-Ông này, Thánh Lễ Mở Tay Tạ Ơn của Ông Nghi lớn lắm. Nhưng bây giờ Thánh Lễ Mở Tay Tạ Ơn của ông chỉ làm nhỏ và thân mật thôi.

Tôi hiểu được hoàn cảnh của Quê Hương và cả Dân Tộc Việt Nam dưới thời Cộng Sản nhiều oan trái...

Thánh Lễ Tạ Ơn đơn giản...Bữa ăn Tạ Ơn là vài chú gà bị giết để đãi anh chị em ruột thịt...Tôi nhớ những hình ảnh đồng củi trong nhà bếp tôi mang về cho Mẹ trước khi đi tu năm 12 tuổi vẫn còn trong bếp kính qua thời gian sau 14 năm tôi đi tu...Những chú gà được nấu bằng những củi bếp tôi vác về từ Đồi Ba sau những giờ học hành năm tiểu học và trung học...

Thánh Lễ Mở Tay Tạ Ơn xong xuôi. Đêm hôm đó, tôi thấy bụng đau quặn...Mẹ tôi xúc dầu cù là cho tôi...Nhưng vẫn cứ lên cơn đau từng cơn quặn lại suốt đêm...Nhiệt độ lên khá cao...Mẹ tôi, anh Chu Hoàng và Anh Nghi lo lắng...Sáng sớm hôm sau, quyết định đưa tôi và Bệnh Viện Saint Paul tại Đường Phan Thanh Giản Sài Gòn...Vừa tới Bệnh Viện, tôi được đưa vào phòng cấp cứu...

Bác Sĩ Phạm Biểu Tâm nói với tôi và gia đình:

-Phải giải phẫu ngay vì ruột dư nhiễm trùng rất nặng và gần bở rời.

Tôi chẳng hiểu gì về y khoa, nhưng tôi hiểu bệnh tình của tôi khá trầm trọng...Tôi chỉ nhớ họ thay quần áo cho tôi, và Bác Sĩ Thuần chụp thuốc mê cho tôi...Sau đó không còn biết gì nữa...

Tôi nhớ lại khi hồi tỉnh, tôi thấy Mẹ tôi và Anh Chu Hoàng đứng bên giường...Tôi bồng bênh như trên mây...Tôi giơ tay định nắm lấy anh Hoàng...Như không được...Cảm giác bồng bênh chập chờn...Tôi nghe tiếng anh Hoàng nói mà nghe không rõ:

-Chú tỉnh rồi...

Chỉ có thể...Sau vài tuần dưỡng bệnh, tôi được xuất viện...

Khi dưỡng bệnh tại Bệnh Viện Saint Paul, Bác Sĩ Phạm Biểu Tâm đến thăm và nói với tôi:

- Cha may mắn lắm. Vì khi chúng tôi giải phẫu, ruột dư của Cha bở ra.

Ông nói tiếp:

-Nếu chúng tôi không quyết định giải phẫu sớm ngay, chắc không cứu được cha.

Tôi nghe và hoảng hốt:

-Cuộc giải phẫu khó lắm phải không Bác Sĩ?

-Khá phức tạp, vì khi vừa giải phẫu, ruột dư của cha bở ra, các chất độc nhiễm trùng phần bụng của cha, chúng tôi phải rửa và lấy đi hết những phần nhiễm trùng đó.

Ông nói tiếp:

-Do đó, cha phải nằm dưỡng bệnh lâu hơn để chúng tôi theo dõi.

Nằm Bệnh Viện khoảng hơn 1 tháng, tôi mới được xuất viện.

Sau khi được xuất bệnh viện, tôi về nhà, và dùng thời gian này đi thăm gia đình các anh chị, để tháng 9 năm 1975 về nhận làm Phó Xứ Thái Hòa Tân Hiệp Rạch Giá...

Đây là hồng ân Tạ Ôn ngay sau khi Thụ Phong Linh Mục. Tạ Ôn Chúa.

4. Cắt Amidal năm 1976 Bệnh Viện Saint Paul.

Về làm việc tại Giáo Xứ Thái Hòa Tân Hiệp Rạch Giá được 1 năm, tôi cứ bị sốt và nhiệt độ tăng hoài...Nhân kỳ nghỉ hè với gia đình Mẹ tôi, nhiệt độ lại tăng cao hơn. Mẹ tôi nói:

-Hay ông đi Bệnh Viện Saint Paul thử khám bệnh coi.

Mẹ tôi vẫn gọi tôi bằng ông, từ khi tôi Thụ Phong Linh Mục. Tôi nghe lời Mẹ tôi khuyên nủ. Tôi lái xe từ nhà Mẹ tại Gia Kiệm về Sài Gòn. Cháu Chu Quốc Tiến chở tôi đi Bệnh Viện Saint Paul. Thời đó gọi là Bệnh Viện Điện Biên Phủ chuyên chữa tai mũi họng...Bác Sĩ thời xưa còn nhiều và khá lành nghề. Tôi được khám cổ họng. Bác Sĩ sau khi khám xong, quyết định giải phẫu cắt amidal của tôi:

-Cha ơi, amidal của cha tệ lắm. Nó bị viêm, phải giải phẫu cắt đi mới hết bệnh.

Sau mấy ngày về nhà để chờ ngày nhập viện. Ngày đó đã tới. Cháu Tiến chở tôi lên Bệnh Viện Saint Paul Điện Biên Phủ nhập viện.

Sau khi nhận giường tại bệnh Viện xong, Bác Sĩ gây mê và giải phẫu. Tôi chả nhớ gì. Chỉ nhớ khi tỉnh lại, đầu gục xuống bên phải. Chiếc đĩa để bên miệng tôi đầy máu tươi...Tôi thấy máu chảy rỉ rả...Cháu Tiến bên tôi giúp tôi...Thời đó điều kiện y tế khá thô sơ, nên tôi phải chấp nhận những hậu quả của nó, nên gia đình rất lo lắng và chăm sóc cho tôi...

Sau khi dưỡng bệnh vài ngày, tôi được xuất viện và về Giáo Xứ Thái Hòa Cái Sắn làm việc ngay.

5. Nạo Viêm Xoang Mũi Bệnh Viện Saint Paul 1978.

Thời kỳ này, với tuổi đời 29 tuổi, tôi cứ bị sốt hoài. Khi lên khám Bác Sĩ, Bác Sĩ nói với tôi:

-Cha bị viêm xoang mũi, phải nạo cho Cha mới hết được.

Cuộc đời gắn liền với bệnh tật yếu đuối. Tôi lại phải nhập viện Bệnh Viện Saint Paul Điện Biên Phủ chuyên về tai mũi họng. Cháu Chu Quốc Tiến vẫn

giúp đỡ tôi chuyên chở và chăm sóc. Đến Bệnh Viện, tâm tư nhiều lo lắng ưu tư,, Xoang mũi bị viêm rất khó chịu. Bác sĩ lên lịch trình nạo xoang mũi...

Công việc nạo xoang mũi khá phức tạp, tôi phải đi lại Bệnh Viện Saint Paul nhiều lần để chữa trị. Tạ Ôn Chúa. tất quả cũng qua khỏi.

6. Xuất huyết Bao Tử lần 2 năm 1978 tại Thái Hòa.

Đang hăng say làm việc, chuẩn bị cho những ngày Hội Ca Giáng Sinh cuối năm 1978 tại Giáo Xứ Ngọc Thạch, quy tụ các Ca Đoàn Vùng Cái Sắn về cùng nhau hát Hội Ca Giáng Sinh...Tôi đang ráo riết chuẩn bị tập hát cho Ca Đoàn Hương Trường Giang tham dự Hội Ca Giáng Sinh. Đồng thời, chuẩn bị cho khâu tổ chức được tốt đẹp...

Công việc khá bề bộn, vừa công việc mục vụ...vừa công việc chuẩn bị...Tối ngày đầu tắt mắt tối...Lại cộng thêm các công việc lao động xã hội chủ nghĩa như việc đồng áng, tưới rau, chăm bón thuốc lào...Một buổi tối nọ, sau khi ăn uống với Quý Thầy, ai nấy về phòng nghỉ đêm...Bỗng nhiên, cơn đau bụng dữ dội vật vã tôi...Đau quá...Rồi lại buồn ói...Tôi vội chạy vào nhà vệ sinh...Máu trong miệng trào ra khắp nhà vệ sinh...Phía dưới cũng đầy máu tươi...Tôi ngã xuống và la lớn lên cầu cứu...Quý Thầy bên cạnh ra giúp và khiêng tôi về phòng...Máu vẫn ra xối xả...Toàn là máu tươi mùi hôi kinh khủng...Tôi xỉu đi và không biết gì nữa...

Khi tỉnh lại...Tôi thấy lờ mờ bên mình...Cha Xứ Bùi Đức Ngoạn và Quý Thầy cùng Bác Sĩ Huyện bên giường tôi...

-Cha thấy thế nào?

Bác Sĩ Huyện hỏi tôi.

Tôi chỉ gật đầu và không nói được. Cha Xứ Bùi Đức Ngoạn nói với tôi:

-Tôi đã Xức Dầu cho Cha ngay tối hôm qua.

Mọi người đều mừng rỡ khi tôi mở mắt tỉnh lại. Cha Xứ nói tiếp:

-Đêm hôm qua, có con cú mèo lanh lảnh vang lên trong đêm. Tôi nghĩ Cha sẽ ra đi...Nhưng may quá, chú heo nái nhà mình mới chết thay Cha hồi đêm rồi...Cha an tâm dưỡng bệnh...

Mọi người xúm xít bên tôi lo lắng nhiều.

Bác Sĩ Huyện nói với tôi:

-Cha ơi, Cha may mắn lắm. Cha bị xuất huyết bao tử khá nặng, Cha mất khoảng 2 lít máu...

Đang còn bồng bênh vì kiệt sức...Tôi nghe loáng thoáng Bác Sĩ Huyện nói với tôi:

-May mắn cho Cha, con còn mấy mũi thuốc cầm máu đã chích cho Cha, máu mới cầm lại được. nếu không, con cũng bó tay để Cha ra đi...

Tôi thầm Tạ Ơn Chúa đã cứu tôi...

Đang nằm trên giường, lúc tỉnh lúc mê trong thoi thóp...Ai cũng nghĩ là tôi chết...Tiếng chuông nhật một lúc 12 giờ trưa vang lên, ai cũng nghĩ tôi qua đời...Nhiều người chạy đến Nhà Xứ...Ông Chánh Giang Văn Bái và một số người vào thăm...Tôi vẫn nhớ một cụ già rất thương tôi. Cụ vào phòng tôi quỳ bằng 2 đầu gối, vì cụ nghĩ tôi đã chết...Cụ vẫn không tin là tôi còn sống...Tôi thì mệt quá thêm thiệp và thoi thóp trong giấc chập chờn vì xuất huyết...Ông Chánh Giang Văn Bái đề nghị:

-Mình thử đưa miếng bông gòn vào mũi Cha xem còn thở không?

Tôi nghe hết...Tôi cũng buồn lắm...Khi họ đưa miếng bông gòn vào gần mũi tôi...Tôi thở mạnh, và miếng bông gòn bay ra...

-Cha còn sống và vẫn thở...

Cụ già quỳ bên tôi, và thầm thì nói với tôi:

-Cha ơi, con xin lễ Cha. Khi Cha về trời nhớ cầu cho con...

Mệt lắm...Thoi thóp giữa biên giới cái chết và sự sống...Tôi thấy Ông Cụ đưa cho tôi một phong thư, vì nghĩ tôi đang hấp hối...Tôi vừa buồn vừa lo...Khéo mà tôi chết thật...

Giữa hoàn cảnh thiếu thốn thuốc thang trầm trọng sau ngày 30.4.1975, ai cũng nghĩ tôi phải chết vì không đủ thuốc men...Tôi cũng nghĩ như vậy...Bác Sĩ Huyện, một Bác Sĩ Quân Y khá giỏi, tận tình lo lắng và chăm sóc cho tôi từng ngày...Những ngày đầu tiên rất nguy hiểm cho tính mạng của tôi...Ai cũng sợ nghe tiếng chuông báo tử của tôi vang lên trên tháp chuông Nhà Thờ Giáo Xứ Thái Hòa...

Vài ngày sau, bệnh tôi được thuyên giảm. Bác Sĩ Huyện nói với tôi:

-Cha ơi, con bó tay về lần xuất huyết này của Cha. Cha thuyên giảm là do Chúa và Thánh Martinô chữa Cha. Thuốc thang không có đủ và thiếu thốn rất nhiều. Con vừa chữa cho Cha và vừa cầu nguyện.

Tôi thầm tạ ơn Chúa.

Và tuần sau, khi sức khỏe khá bình phục...Tôi muốn chơi piano...Nhưng Bác Sĩ Huyện ngăn cản tôi:

-Không chơi được đâu Cha ơi, vì Cha mới xuất huyết bao tử khá nặng...Cha chơi piano máu từ các ngón tay sẽ ảnh hưởng đến tim mạch...

Tôi nghe lời Bác Sĩ Huyện...

Chúa ban ơn cho tôi mỗi ngày một khá hơn, và tôi khi khỏi hẳn bệnh tật, tôi đã tổ chức Hội Ca Giáng Sinh tại Giáo Xứ Ngọc Thạch cho các Ca Đoàn vào tháng 12 năm 1978 và giúp thành lập 27 ban tây nhạc.

Sau khi xuất huyết bao tử, Lm Văn Chi thành lập các ban tây nhạc vùng Cái Sắn.

Sau này, tôi vẫn thường gặp bác Sĩ Huyện và nói chuyện nhiều với Bác Sĩ về chuyện xuất huyết bao tử thập tử nhất sinh này.

Khi nghe tin Bác Sĩ Huyện đi vượt biên và định cư tại Canada, tôi cố gắng tìm đến Bác Sĩ để tạ ơn...Năm 1990, tôi đã sang tận Windsor Canada để thăm và cảm ơn Bác Sĩ Huyện cùng gia đình...Ông bỏ nghề Bác Sĩ và làm việc trong Nhà Thờ với chức vụ ông Từ Nhà Thờ...Nhiều năm khi giảng thuyết tại Missouri, tôi gặp lại Bác Sĩ Huyện và gia đình nhiều lần ví Bác Sĩ Huyện và gia đình rất hay đi tham dự Ngày Thánh Mẫu tại đây...Nhiều lần gặp gỡ và tâm sự về biến cố xuất huyết bao tử năm 1978...Năm 2012, tôi nghe tin Bác Sĩ Huyện bị ung thư và qua đời...Khi bác Sĩ Huyện chịu chứng bệnh ung thư, tôi có telephone cho Chị Huyện để từ giã Bác Sĩ.

Tất Cả Là Tạ Ôn Chúa và Mẹ Maria...

7. Xuất Huyết Bao Tử lần 3 tại Trại Tù Tà Niên Rạch Giá năm 1985.

Từ tháng 4 năm 1985 đến tháng 12 năm 1985, tôi đã vào ngục tử hình Tà Niên được 8 tháng. Những ngày tháng ngục tù tại khu biệt giam tử hình và chung thân, với thân thể là một vết thương khổng lồ đầy máu mủ. Trên đầu đầy những vết lở loét máu và mủ lúc nào cũng ướt nhẹp với máu và mủ. Thân thể cũng đầy máu và mủ...do các vết ghe sinh tạo nên...Những chiếc áo thun lá dầy cộm lên do máu và mủ thấm vào. Tôi thay áo rất khó khăn. Khi thay áo, phải lột cả da với máu và mủ...Thuốc thang không có. Ăn uống chế độ lao tù cực khổ...Cơ thể suy dinh dưỡng trầm trọng và những khủng bố trắng của công an...Từ trên 60 ký lô, tôi xuống ký và nhẹ tênh với 34 ký lô như một em bé cần côi...Tôi không chịu được nữa...Đêm 8.12.1985, bao tử tôi xuất huyết một cách kinh hoàng lần này...Máu tươi ra nhiều quá...Máu ra đằng miệng, máu ra phía dưới...Tôi hoảng hốt...mệt lả...Tôi chỉ kịp gõ vào tường 3 cái...Thều thào...

-Tôi chết mất..

-Cha làm sao...

Tôi không trả lời được nữa...Tôi chỉ nghe thoang thoang tiếng kêu lớn:

-Cán bộ ơi, B 2 có người đau rất nặng...Cán bộ ơi, B2 có người đau rất nặng...

Không còn nghe thêm gì nữa...Tôi thiếp đi sau khi ăn năn tội vì biết chắc mình sẽ phải chết...Cái chết đến với tôi bình thản hơn lúc nào hết...Đời chả còn gì...Không tiếc nuôi...Không tư lự...Chỉ những cơn đau xé ruột gan...Tôi lịm ngất đi...

Bừng mở con mắt, tôi thấy chung quanh tôi cán bộ quản giáo, những tù nhân vây quanh tôi...Tôi đang nằm ở đâu? Kiệt sức...Đau đớn...Cơn đau bụng xuất huyết bao tử quặn quại trong tôi...Tôi lăn lộn rên rỉ...Mấy anh tù nhân khiêng tôi theo lệnh cán bộ đưa tôi ra một chiếc xe...Tôi nằm yên bất động...Chỉ thấy mình trôi lên ngục xuống...Tôi thiếp đi...

Mở mắt ra tôi thấy mình ở giữa một căn phòng rộng mênh mông...Nhiều bác sĩ, y tá vây quanh tôi...Tôi nghe tiếng được tiếng không:

-Bệnh Viện Rạch Giá...

Tôi thấy người là người...Một số bác sĩ tôi quen chỉ đứng nhìn...Các y tá cũng vậy, kể cả mấy y tá mà tôi quen trước kia trong vùng Rạch Giá và Tân Hiệp cũng chỉ đứng nhìn tôi xa xa chung quanh tôi...Họ làm gì đây? Họ có chữa tôi không...vẫn im lặng, 2 anh công an vẫn lăm le khẩu súng 2 bên tôi. Tôi lấy hết bình sinh la lớn:

-Theo công ước quốc tế, dù là tội phạm, tôi phải được chữa trị...

Tiếng la thất thanh của tôi chìm trong không gian...Các bác sĩ và y tá lần lượt bỏ đi...Tôi không hiểu...Tôi thấy chỉ còn lại 2 anh công an bên tôi vẫn lăm le khẩu súng trên tay...Tôi biết thân phận tù đầy của tôi...

Một anh công an tử tế nói với tôi và đưa cho tôi ổ bánh mì:

-Chúng tôi đưa anh đến đây từ sáng đến giờ, mà bệnh viện, các bác sĩ, và y tá không nhận anh...Anh ăn bánh mì đi, và chúng tôi chờ anh về trạm xá của trại.

Phũ phàng đến thế...Tôi lịm người đi...Làm sao mà nuốt bánh mì cho được trong lúc bụng tôi đau như xé ruột gan...Tôi nhắm nghiền mắt và phó thác cho Thiên Chúa cùng định mệnh...Tôi biết chắc mình sẽ chết vì ra hết máu...

Khi được tạm tha về chữa bệnh sau này, một bác sĩ bệnh viện Rạch Giá vào thăm tôi tâm sự:

-Xin lỗi Cha, hôm Cha được chở ra bệnh viện Rạch Giá, tất cả bác sĩ và y tá chúng con được lệnh không được quan hệ hay chữa trị cho Cha. Họ canh gác kỹ lắm với cả súng đạn. Chúng con phải quay đi và nhìn Cha thương cảm và khóc. Cha hiểu cho chúng con...

Một chị Y Tá tôi rất quen nói với tôi:

-Cha ơi, chúng con thấy Cha, muốn lại và nắm tay Cha cũng như chữa trị cho Cha...Thấy Cha gầy guộc và ốm yếu, lòng chúng con xót xa...Nhưng công an ra lệnh cho chúng con không được quan hệ với Cha...Súng họ lăm lăm trong tay...Chúng con sợ lắm và bỏ đi hết...Cha tha cho chúng con nhe.

Từ bệnh viện Rạch Giá về, khi tỉnh lại, tôi thấy họ chuyển tôi vào trạm xá trại tù Tà Niên, nhiều bạn tù đồng cảnh vây quanh tôi thương hại...Cuộc đời chỉ có thể thôi sao?

Máu vẫn chảy nhiều...Không cầm nổi...Anh y tá trại nói với tôi:

-Anh phải uống xuyên tâm liên mới chữa được.

Anh y tá cho tôi 1 bát nước màu xanh, thuốc xuyên tâm liên...Tôi uống đại...Máu ra thêm và bụng đau hơn...Tôi đau đớn quần quai...Chiều tối, một y tá vào vội vã và chích cho tôi thuốc cầm máu...Tôi nghe loáng thoáng:

-Gia đình anh gửi thuốc cầm máu này chúng tôi chích cho anh...

Tôi thiếp đi...Khi được tạm tha, Giáo Dân cho tôi hay là Ông Trùm Hàm, thành viên Mặt Trận Huyện Tân Hiệp. Ông là người Công Giáo, ông lặn lội từ Tân Hiệp mang thuốc cầm máu để chích cho tôi...

Sau mũi thuốc cầm máu, máu ngừng chảy...Tôi thấy bớt đau đớn...Tôi chợp mắt được và không còn biết gì...

Tôi vẫn nằm trong trạm xá trại tù Tà Niên. Bên tôi là một tù nhân khác cũng đang nằm chữa bệnh. Người anh như một bộ xương với da...Tôi được biết anh là tù hình sự qua những tù nhân khác kể lại...Anh bị án tử hình...Anh yếu quá, họ cho anh ra đây để chữa trị...Sau đó mới thi hành bản án tử hình cho anh...Tôi rùng mình...Con người là thế đó ư?

Sau một thời gian ngắn, bệnh tình của tôi thuyên giảm đôi chút, nhưng sức yếu quá, tôi không thể đi đứng được...Đi đâu trong khu vực trạm xá, anh em tù nhân cho tôi một cây gậy để đi lại...

Thời gian trôi qua...Tôi được lệnh tuyên chuyển sang Trại Cải Tạo U Minh Kinh Làng Thứ 7 tại phần cuối cùng của đất nước Việt Nam...

8. Rối Loạn Thần Kinh Trung Ương trong Trại Cải Tạo U Minh 1986.

Năm 1985, tôi được di chuyển về Trại Cải Tạo U Minh Kinh Làng Thứ 7 khu rừng U Minh...Nơi muỗi mòng và những rắn rết kinh khủng...Vì những hành hạ thể xác lẫn tinh thần vì khủng bố trắng của công an, cộng thêm những thiếu thốn dinh dưỡng...Tôi chỉ còn là cái xác khô héo tàn tạ...Đi đâu cũng chống cây gậy tràm mà anh em tù nhân mà người ta gán cho là "cải tạo viên" tại U Minh cho tôi...

Thế rồi một ngày nọ, tôi bỗng thấy chân tay run lẩy bẩy...Tôi không đứng vững được...Tim đập loạn xạ và tôi hụt hơi không thở được...Tôi vật ngã xõng xoài...Không bước đi được...

Tôi được đưa vào trạm xá Trại Cải Tạo...Một Bác Sĩ cũng là cải tạo viên sau khi khám bệnh đã nói với tôi:

-Ông bị rối loạn thần kinh trung ương. Thần kinh của ông không còn chức năng điều khiển thăng bằng và các bộ phận cơ thể...Ông đi đâu cũng coi chừng, vì ông có thể ngã bất cứ lúc nào.

Tôi chấp nhận tất cả...Xuất huyết bao tử, thiếu dinh dưỡng, lại thêm rối loạn thần kinh trung ương...Mọi cơn bệnh như đổ xuống đôn dập trong con người tôi...Tôi chấp nhận tất cả của một tên tù trên Quê Hương Việt Nam yêu dấu...

Cơ thể mỗi ngày một yếu dần. Tôi nghĩ tôi sẽ chết...Khó mà về được với Giáo Dân và gia đình của tôi...Anh em đồng cảnh tù tội rất thương mến tôi vì tôi mang quá nhiều bệnh tật...Anh em giúp tôi khá nhiều...

Niềm vui duy nhất của tôi là những Thánh Lễ tôi cử hành một cách không bình thường vào những lúc nửa đêm trong Trại Cải Tạo...Áo lễ là thân mình trần trụi với những vết ghẻ lở đầy những thuốc xanh dành cho các tù nhân Thái Lan bị bắt...Họ cũng bị ghẻ lở và dùng thuốc xanh này để xức và chữa trị...Chén Lễ là một chiếc nắp lọ lớn...Đĩa Thánh là bàn tay trần trụi...Tất cả đều tràn đầy ý nghĩa của một hy tế đời Can Vê xưa kia...

Thánh Lễ mang lại cho tôi niềm vui và sức mạnh...Tôi thường dâng Thánh Lễ vào lúc nửa đêm...Không còn ai thức giấc...Tôi hay khêu Bác Cường và Anh Lộc sang mừng tôi tham dự Thánh Lễ và đưa Minh Thánh Chúa cho những người cần...Cứ thế mà tôi sống sót một cách lạ lùng...

Một ngày nọ, tôi yếu quá, ai cũng nghĩ tôi sẽ chết trong vùng trời Cải tạo U Minh, khi xuất huyết bao tử lần nữa, lại thêm với chứng bệnh rối loạn thần kinh trung ương...Tôi cũng nghĩ tôi sẽ chết...Ý tưởng chết chóc bao phủ chung quanh tôi...Nhiều lần ăn năn tôi cách trọn để mình ra đi thanh thản...

Một ngày nọ, anh Thạch Quang người Miên và một số anh em lao động khổ sai thăm tôi và nói với tôi:

-Này Ông Cha, chúng tôi được lệnh sẵn sàng chuẩn bị chỗ an táng cho ông ở Vương Thái Lan...

Tôi cảm thấy mệt rã rượi và yếu đuối...Tôi không hiểu gì...Anh em mới cho tôi hay:

-Vương Thái Lan là một nghĩa trang gần Trại Cải Tạo U Minh, nơi chôn cất những người Thái Lan bị tù và chết trong trại, nên gọi là Vương Thái Lan...

Tôi biết mình cũng sẽ như thế với sức lực kiệt cạn của tôi...Tôi không hy vọng ngày về...

Một anh em đồng cảnh cải tạo nói với tôi:

-Ông Cha ơi, tôi được lệnh cán bộ trực cho tôi hay là nếu Ông Cha chết, chúng tôi sẽ dùng cái ghe tam bản để làm cỗ hòm cho Ông Cha...Ông Cha đừng lo...

Nghe buồn rười rượi...Tôi sẽ chết ở đây hay sao? Nhưng tôi an tâm...Tất cả đã sẵn sàng trong ngày ra đi lần cuối cùng về với Thiên Chúa...

Gia nghiệp của tôi cuối đời sẽ là chiếc ghe tam bản làm quan tài...Khu phân mộ của tôi nằm trên Vương Thái Lan...Tôi cảm thấy bình an và rất bình thản đón chờ cái chết...Vì tôi xác tín Chúa luôn bên tôi như Thánh Vịnh 23:

Dù bước đi trong thung lũng tối,

Tôi không lo mắc nạn,

Vì Chúa ở cùng tôi...(TV. 23).

Nhưng cũng nhờ thuốc thang do gia đình tiếp tế thăm nuôi và đặc biệt Ôn Thiên Chúa, tôi vượt qua bệnh tật và được gọi lên phòng ông trưởng trại Bành Văn Đờm để di chuyển về trại tù Tà Niên...

9. Giải Phẫu cắt 2/3 Bao Tử và cắt giầy thần kinh số 10 tại Bệnh Viện Điện Biên Phủ (Saint Paul) và Bệnh Viện Bình Dân năm 1987 qua Bác Sĩ Văn Tần và Bác Sĩ Nguyễn Thị Thu Thủy.

Khoảng vài ngày sau khi được tạm tha và bị quản chế 24 tháng và về với Giáo Dân của tôi tại Nhà Thờ Thái An Kinh Rivera Huyện Tân Hiệp, bạo bệnh xuất huyết bao tử và rối loạn thần kinh trung ương tái phát...Máu ra khá nhiều...Tôi không đi lại được và nằm im tại chỗ...Rất nhiều người Giáo Dân vào thăm đông lắm...Mấy anh công an cũng vào theo dõi tình hình...Mấy ngày sau khi bạo bệnh tái phát, 2 anh công an tỉnh vào gặp tôi và đọc lệnh di chuyển đi nơi khác ngay trong vòng 24 giờ đồng hồ...Chỉ định nơi cư trú là Kinh 7, nơi Giáo Xứ của Cha Nguyễn Đức Thịnh...Họ lấy lý do là để cho tôi an dưỡng kéo nhiều người vào thăm quá...

Cháu tôi lập tức lấy xe honda dame của tôi chở tôi đi ngay...Tôi biết nếu không tuân lệnh khẩn cấp, sẽ gặp nhiều rắc rối...Tôi ngồi sau ôm lưng đứa cháu Trần Quốc Việt để cháu chở sang Kinh 7...Chỗ cư trú được công an tỉnh chỉ định...

Xe vào tới Nhà Xứ Kinh 7, Cha Thịnh chào đón tôi và nói:

-Họ đã báo cho mình trước rồi. Đã chuẩn bị giường nằm đầy đủ. Vào đi...

Đưa cháu cùng Cha Thịnh dìu tôi vào phòng...Tôi nằm trên giường...Máu vẫn xối xả cả 12 ngày đêm...Có đêm máu ra nhiều quá...Cha Thịnh liên lạc với bệnh xá Tân Hiệp...Họ được lệnh không chữa trị...Ngài liên lạc với bệnh viện Rạch Giá, nhưng chính quyền địa phương từ chối không cho đi...Tôi tiếp tục chịu trận với cơn xuất huyết không ngừng...Thậm chí Cha Thịnh còn xin chuyển bệnh khẩn cấp, vẫn không được...Ngài tức mình và nói:

-Để con người ta chết à?

Thế là ngài chuẩn bị tác ráng, và di chuyển tôi đi bệnh viện Rạch Giá mà không có phép tắc gì hết...Khi vào bệnh viện Rạch Giá, bệnh viện không cho nhập viện, Quý Cha phải chở tôi về Nhà Thờ Rạch Giá nơi Cha Xứ Nguyễn Văn Việt phụ

trách...Xuất huyết bao tử vẫn tiếp tục làm tôi kiệt quệ...Một buổi sáng, anh Ba Nho, người đã cùng tham dự chuyện bắt tôi vào thăm tôi tại Nhà Thờ Rạch Giá..Anh thấy tôi tiêu tụy quá, anh nói:

-Không dè ông lại bệnh tật thế này, đảng và nhà nước sai tôi đưa cho ông chục cam để ăn dưỡng bệnh...

-Cám ơn anh Ba, tôi đang ra máu bao tử, không thể ăn cam được..Cám ơn anh...

Rồi anh ra đi...Tôi vẫn chịu trận với bạo bệnh xuất huyết bao tử và rối loạn thần kinh trung ương...Mọi người cố gắng giúp tôi đi bệnh viện, nhưng không được...Mấy ngày sau, anh Thanh, Chủ Tịch cung tiêu Huyện Tân Hiệp, con Ông Bà Mười Lâu ở đầu Kinh B mà tôi thương mến, ông bà và anh Thanh cũng rất thương tôi. Anh đến thăm tôi bệnh tật nguy kịch...Anh mang sẵn một chiếc xe du lịch...Anh hỏi tôi:

-Cha có quen bệnh viện nào trên thành phố không?

Tôi chỉ nhớ mình quen nhiều với bệnh viện Saint Paul, nơi Quý Sơ Dòng Trắng đã giúp đỡ tôi mổ cắt ruột dư và amidal...Tôi cũng hay tập hát cho Quý Sơ trước kia. Tôi trả lời anh Thanh:

-Tôi có quen bệnh viện Saint Paul đường Phan Thanh Giản.

Anh và mấy người bế thốc tôi lên xe du lịch chờ sẵn...Không giấy phép, không được lệnh lạc nào hết, anh chở tôi thẳng lên thành phố...

Tới bệnh viện Saint Paul, tôi hỏi Sơ Ann, Sơ Therese...Quý Sơ gặp tôi ngỡ ngàng và hoảng hốt...

-Sao Cha thế này?

Tôi kể lại ngắn gọn câu chuyện của tôi về bệnh tật và mới được đi tù về...Tôi xin nằm chữa trị tại đây.

-Cha chờ chúng con xin phép cấp ủy bệnh viện để Cha nằm đây chữa bệnh...

Tôi nghĩ chắc khó lắm...Vì các bệnh viện họ không chấp nhận...Một lúc sau, Sơ Therese xuống bảo với tôi:

-Bác Sĩ Minh bên cấp ủy chấp nhận cho Cha được chữa bệnh tại đây. Mời Cha lên phòng bệnh viện...

Bệnh viện Saint Paul trước kia là đa khoa, nay đổi tên thành bệnh viện Điện Biên Phủ và chỉ còn chuyên khoa về mắt hay hay khoa tai mũi họng. Khu vực đa khoa thu hẹp lại...Tôi được nằm tại khu đa khoa này...Suốt ngày lúc nào cũng có công an theo dõi...Tôi mặc kệ họ...Tôi có gặp Bác Sĩ Minh và cảm ơn bác sĩ đã quá tốt với tôi...Ông nói:

-Trước kia, chúng tôi cũng chữa bệnh cho ông Giám Mục Huỳnh Văn Cửa ở đây...

Ông chỉ cho tôi phòng của Đức Giám Mục Huỳnh Văn Cửa ở...Khu đa khoa có nhiều bác sĩ...Đặc biệt, Bác Sĩ Thu Thủy săn sóc cho tôi...Bác Sĩ Thu Thủy là người rất tốt, lo cho tôi từng chút một, nhờ đó, máu ngưng được và tiếp tục phục hồi sức khỏe cho tôi...Cùng nằm trong bệnh viện Saint Paul với tôi, Đức Giám Mục Trần Thanh Chung, Giám Mục Kontum chữa bệnh tại khu đa khoa. Mỗi buổi sáng sớm, tôi cùng Đức Cha Chung cùng dâng Thánh Lễ trên lan can phía ngoài hành lang bệnh viện. Chúng tôi dâng Thánh Lễ âm thầm cầu cho các bệnh nhân hằng ngày...

Tại bệnh viện này, tôi được các bác sĩ và y tá quý mến, họ săn sóc tận tình. Giáo Dân của tôi từ Rạch Giá, người thân và các anh chị đến thăm nuôi tôi thường xuyên. Nhất là Chị Xiển, Chị Tùng, Chị Hoàng, Chị Ba, cháu Ngọc, cháu Tiến và các cháu luân phiên đến thăm và cung cấp đồ ăn thức uống rất đặc biệt...Rồi những người thân từ khắp nơi nghe tin tôi chữa bệnh cũng đến thăm tập nập...Những người từ Hồ Nai, Gia Kiệm, Vũng Tàu đều đến thăm...Đồ ăn họ cho khá nhiều...Tôi chia sẻ cho các bệnh nhân khác, đặc biệt gửi cho các bác sĩ và y tá, những người đã giúp đỡ tôi...Thình thoảng mấy anh công an vẫn đến theo dõi. Có lần chị Bác Sĩ Thu Thủy hỏi tôi:

-Sao ông bị bắt vậy?

Tôi kể cho Bác Sĩ hoàn cảnh của tôi. Bác Sĩ Thu Thủy chép miệng và xưng hô với tôi là Cha:

-Cha hiền vậy mà họ cũng bắt. Chúng tôi sẽ lo cho Cha, Cha đừng lo.

Những ngày dưỡng sức đã khá hơn...Bác Sĩ Thu Thủy và 12 bác sĩ khác chẩn bệnh cho tôi...Họ quyết định là giải phẫu cắt hết bao tử của tôi...Đồng thời, cắt giầy thần kinh số 10...Tôi buồn và lo lắng lắm...Điều kiện y tế tại Việt Nam lúc này làm tôi lo sợ. Bác Sĩ Thu Thủy trấn an:

-Cha đừng sợ, họ sẽ giải phẫu Cha, Cha mới sống được. Bao tử Cha hư hết rồi, không thể để được...

Tôi buồn nhiều hơn...Ăn uống khi được khi không...Sau khi chẩn bệnh kỹ hơn, Bác Sĩ Thu Thủy nói với tôi:

-Chúng con sẽ chuyển Cha sang bệnh viện Bình Dân để giải phẫu. Bác Sĩ Văn Tàn chuyên môn về mổ bao tử sẽ lo cho Cha, Cha an tâm...

Thế là lịch trình ngày mổ đã lên lịch...Tôi được điều trị tại bệnh viện Bình Dân từ ngày 15.11.1987 tới ngày 12.12.1987. Tôi được chích thêm thuốc bổ để đủ sức cho cuộc giải phẫu lớn này: Giải phẫu cắt bao tử và giầy thần kinh số 10. Tôi được di chuyển sang bệnh viện Bình Dân. Bác Sĩ Văn Tàn và các bác sĩ khác chẩn bệnh một lần nữa, và quyết định cắt hết bao tử của tôi. Bác Sĩ Văn Tàn giải thích:

-Bao tử của ông hư hết rồi. Chúng tôi giải phẫu cắt hết, và nối ruột non trực tiếp với thực quản, sau đó, ruột non sẽ lớn dần thành bao tử phụ...Ông chỉ ăn cháo suốt đời thôi, nhưng để cứu sống ông chúng tôi giúp ông...

Tôi năn nỉ Bác Sĩ cắt ít hơn được không. Sau cùng, các Bác Sĩ quyết định cắt 2/3 bao tử và cắt luôn giầy thần kinh số 10...

Lịch trình ngày giải phẫu đã có...Tôi được chuẩn bị giải phẫu...Gia đình tôi rất lo lắng, không biết mệnh hệ thế nào cho cuộc phẫu thuật nguy hiểm này...Ngày giải phẫu đã tới, tôi được chuẩn bị khá cẩn thận...Bác sĩ gây mê cho tôi sẵn sàng...Tôi nằm trên chiếc băng ca để đẩy vào phòng giải phẫu...Tôi lâm râm đọc kinh Kính Mừng tôi vẫn thường đọc khi gặp những gian nan thử thách hay đau khổ và thầm thì cầu nguyện rất nhiều với Chúa...Nhất là chuẩn bị cho tôi sẵn sàng nếu cuộc giải phẫu không thành công và tôi phải từ giã cõi đời này...Tôi nhớ mang máng Bác Sĩ Thuần là người chụp thuốc mê cho tôi...Bác Sĩ bảo tôi đếm số. Tôi đếm số rồi tôi thiếp đi lúc nào không biết...

Khi tỉnh lại, nhưng vẫn còn thấy lơ mơ và tôi bồng bênh như trên mây...Tôi nhìn thấy y tá, bác sĩ chung quanh tôi nhiều lắm...Tôi nghe tiếng rào rào chạy như máy hút nước kohler mà tôi hay dùng để bơm nước tưới vùng Kinh Rivera...Tôi nhìn thấy máu chảy trong ống hút từ miệng tôi...Chỉ thấy thế...Tôi nghe có tiếng:

-Máu còn chảy nhiều...Chưa cầm được...

Tôi nghe tiếng được tiếng không vì ảnh hưởng thuốc mê...Tôi nghe loáng thoáng có tiếng bác sĩ bên tai:

-Ông đồng ý để chúng tôi mổ lần thứ 2...Ông gạt đầu hay lắc đầu thôi...

Tôi gật đầu trong lúc nửa tỉnh nửa mê...Không suy nghĩ, không chọn lựa...Sau đó, tôi chỉ nghe lảng máng...Có lẽ tôi được di chuyển đi chỗ khác...Tiếng các chị tôi lao xao...Tiếng các Ông Trùm bàn cãi...Tôi nghe như trong mơ:

-Nếu Cha mệnh hệ gì, chúng tôi xin để Cha an nghỉ bên Nhà Thờ Thái An Kinh Rivera Tân Hiệp Rạch Giá mà Cha đã xây...

Bà Chị Hoảng người con dâu cả trong gia đình đề nghị:

-Thôi, để Cha bên Bà Cố cho tiện và gia đình sắp xếp dễ dàng hơn...

Tôi nghe nhiều thứ bàn cãi về cái chết của tôi...Tôi còn nghe lảng máng chị Hoảng và các cháu theo lệnh bác sĩ mua thêm máu chuyển cho tôi...Mà mua máu mấy anh tài xế xích lô đập ngoài đường...

Sau khi giải phẫu lần thứ 2 xong và khi tôi tỉnh hoàn toàn, các Chị và các Ông Trùm mới cho tôi hay là ai cũng nghĩ tôi chết. Mọi người chọn chỗ an táng cho tôi...Mấy Ông Trùm xin an táng tôi bên Nhà Thờ Thái An mà tôi xây năm 1981, mấy chị xin an táng tôi bên phần mộ của mẹ...Cháu Tiến phải đi mua máu của mấy bác xích lô đập để chuyển máu và cứu sống tôi, vì bệnh viện không đủ máu...

Khi tỉnh dậy sau cuộc giải phẫu lần thứ 2, tôi thấy mình cũng đang bông bênh như trên mây khi tôi nằm trên giường. Tay chân bị trói chặt vào giường...Khi thấy tôi mở mắt, y tá và bác sĩ đến thăm tôi...Họ chúc mừng tôi sống sót...Sau đó, Bác Sĩ Văn Tàn khuyên tôi ăn đậu phộng rang để xem tiêu hóa được không? Tôi sợ và rất lầy lợm...Nhưng tôi theo lệnh bác sĩ...Sáng sau đó, tôi cố gắng bám vào sợi giây ở giường và nói với mấy cháu và các chị:

-Em muốn dâng Thánh Lễ tạ ơn...

-Không được, chú mới mổ xong...

-Không sao, em ngồi trên giường dâng Lễ cũng được...

Sau khi các chị tham khảo ý kiến bác sĩ và y tá, mọi người đồng ý...Tôi cố gắng nắm lấy giây đặt sẵn trên giường cho tôi...Tôi cố gắng ngồi lên được...Đau đớn lắm...Nhưng sức mạnh trong tôi...Tôi dâng Thánh Lễ tạ ơn đơn giản và đầy ý nghĩa ngay trên giường bệnh...Kinh Nguyện Thánh Thể 2 tôi thuộc lòng từ những ngày trong tù ngục...Do đó, dâng Thánh Lễ đã quá dễ dàng với tôi... Vì tôi rất muốn dâng Thánh Lễ, ngay trong tù ngục hay trong những lúc đau thương của bệnh tật...Tôi cảm

nghiệm được Thánh Lễ như một sức mạnh nâng đỡ tôi để vượt qua tất cả mọi gian lao thách đố cuộc đời...

Vài ngày sau, tôi được di chuyển trở lại bệnh viện Saint Paul để dưỡng bệnh sau giải phẫu...Các chị và các cháu ruột thịt thay nhau vào thăm tôi...Các chị và các cháu họ cũng đến thăm và tiếp tế cho tôi...Chị Phó Ri, Chị Chánh Viết, Chị Ba Quý, Cháu Ngọc...Rồi Giáo Dân Hà Nội Hồ Nai, các ca đoàn thăm viếng tôi tấp nập...Cháu Ngọc đưa theo Cha Già Ngợi vào thăm tôi và đưa sữa dê mỗi ngày cho tôi...Bánh trái, nho tươi, cam vắt, đồ ăn nhiều lắm...Nhưng tôi cắt bao tử rồi, đâu ăn nhiều được...Tôi phải san sẻ cho các bệnh nhân bên cạnh và gửi tặng Bác Sĩ Thủy cũng như các y tá giúp đỡ tôi...

BỘ Y - TẾ
BỆNH-VIÊN BÌNH-DÂN

Giấy chứng nhận
Số 10 -YV/BVBD năm Bệnh-viện
Số HS: 4239/87TQ.

Bác Sĩ VAN TÂN

Bác Sĩ điều-trị khu Ngoại T/Quát tại Bệnh-Viện Bình-Dân
ký dưới đây chứng nhận Ông, Bà CHU VAN CHI, 38t
Chức vụ Dân (Tu Sĩ)
Địa chỉ : 505/18 Nguyễn Kiệm Q.PN.
đã nằm điều-trị từ 15/II/87 đến 12/II/87

Sau khi ra Bệnh - Viện, bệnh - nhân cần được nghỉ
dưỡng bệnh Đề nghị : Miễn lao động nặng 12 thg
(mười/hai tháng)

DB: Khuyết huyết tiên hóa nặng do loét tá tràng
GP: Cắt TK 10 + cắt hang vị - Nối Bilioth I.
Saigon, ngày 11/II/87 197

Phó Phòng Y Vụ CHỦ NHIỆM KHOA
VAN TÂN

BS. NGUYỄN T. TUYẾT GIANG BS. VAN TÂN

1. - Bệnh-nhân đã trở lại khám bệnh ngày _____
Quyết-định của B. S. điều-trị _____ Ký _____
Ngày hẹn khám lại : _____

2. - Khám lại ngày : _____
Quyết-định của B. S. điều-trị _____ Ký _____
Ngày hẹn khám lại : _____

Giấy ra viên sau khi giải phẫu cắt 2/3 bao tử và cắt thần kinh số 10.

Những ngày này đầy tràn hồng ân mà tôi cảm nghiệm được...Các bác sĩ và y tá rất thương mến tôi...Đặc biệt, tôi quen được Bác Sĩ Hùng, bà con với Bác Sĩ Thu Thủy. Bác Sĩ Hùng làm việc tại bệnh viện Bình Dân, người cũng tiếp sức cộng tác với Bác Sĩ Văn Tần trong ca giải phẫu cắt 2/3 bao tử và giầy thần kinh số 10 của tôi. Tình thương mến nối kết tôi thân thiết với cả gia đình Bác Sĩ Hùng, gia đình Bác Sĩ Thu Thủy, mặc dù họ không đồng đạo, và họ thuộc gia đình "cách mạng" có gốc rất lớn trong nhà cầm quyền cộng sản...Mỗi tình thương và thân thiết ngày càng thấm thiết...Năm dưỡng bệnh tại bệnh viện Điện Biên Phủ-Saint Paul, rất nhiều người lại thăm tôi và khích lệ tôi...Tôi được tiếp tế lương thực, trái cây, bánh kẹo khá nhiều...Tôi chia sẻ cho những người nằm cùng phòng, và đặc biệt chia sẻ cho các bác sĩ và y tá...Quý Sơ Saint Paul càng săn sóc cho tôi nhiều hơn..Quý Đức Cha, Quý Cha, Quý Tu Sĩ Nam Nữ và Giáo Dân các nơi về thăm tôi khá nhiều tại đây...Tôi cũng khá lo âu...Nhưng khi hỏi Bác Sĩ Thu Thủy, chị nói với tôi việc thăm viếng này không sao hết, nên tôi an tâm...

Sau khi cắt 2/3 bao tử và giầy thần kinh số 10 đến thăm Cha Cố Nguyễn Ngọc Ngoạn tại Xóm Mới.

Thế là hồng ân Thiên Chúa trải dài trên suốt cuộc đời tôi...Những thăng trầm, những sóng gió, và những thử thách đau thương cứ qua dần trong bàn tay quan phòng của

Thiên Chúa và Mẹ Maria Từ Ái Yêu Thương. Tôi xác tín câu Thánh Vịnh Chúa Là Mực Tử thân thương:

Chúa là Mực tử chần dất tôi,

Tôi chẳng thiếu thốn chi,

Trên đồng cỏ xanh rì,

Người cho tôi nghỉ ngơi.

Dù bước đi trong thung lũng tối,

Tôi không lo mắc nạn,

Vì Chúa ở cùng tôi...(TV. 23).

Tôi lại nhớ câu Thánh Vịnh 26 mà tôi cầu nguyện và sáng tác trong những lúc gian nan:

Có Chúa bên vực tôi,

Nào tôi còn sợ ai.

Chúa gìn giữ mạng sống trên đời,

Ai làm tôi kinh hãi.

Dù đạo quân giàn trận đánh tôi,

Lòng tôi không sợ hãi.

Dù chinh chiến vây bọc quanh tôi,

Tôi vẫn luôn trông cậy. (TV. 26).

Bài ca mà nhà cầm quyền cộng sản kết án tôi hiệu triệu toàn dân chống lại cộng sản...Tôi đã tranh luận với họ khá nhiều, vì Vua David và Thánh Vịnh đã có cả trên 3000 năm, mà cộng sản chỉ xuất hiện khoảng 100 năm, do đó, không thể gán cho Thánh Vịnh 26 này là chỉ về cộng sản Việt Nam...Họ kết án luôn Thánh Kinh cũng là "phản động." Tôi ầm ức chịu thua vì họ ngoan cố và không muốn tranh luận với công an nữa...

Vì thế, bài ca này đã hằn sâu trong cuộc đời tôi, đặc biệt trong những lúc gian lao thử thách.

Đo đó, Tất cả là hồng ân...Tất Cả là Tạ Ôn...

10. Viêm Màng Não-Meningitis tại Bệnh Viện Lidcombe năm 1994.

Tôi từ già trại ty nạn Palawan Philippines vào ngày 24.11.1989 để sang Australia làm việc cho Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại Sydney. Những năm đầu tiên hăng say và nhiệt thành, dù sức khỏe không khá lắm. Tôi chỉ cân nặng 38 ký lô tại trại ty nạn. Sang Australia lên được 42 ký lô. Năm 1994, đang chuẩn bị tổ chức HỌP MẶT MỪNG XUÂN lần đầu tiên cho cả Cộng Đồng tại Magic Kingdom Lansvale, tôi bỗng bị sốt khá nặng, không thể đi lại được...Nhiều Bác Sĩ đến phòng tôi để chữa trị, nhưng vẫn không thuyên giảm vì sốt khá cao...

Bác Sĩ Lâm Hoàng, Bác Sĩ Tuấn...đều đến chẩn bệnh cho tôi...Nhưng vẫn không thuyên giảm...Tôi không đi đứng được...Các Bác Sĩ đề nghị chở tôi vào Bệnh Viện. Các cháu Cường, Ngọc, và Trinh chở tôi vào bệnh viện tư tại Sydney...Năm 2 tuần lễ không thuyên giảm và không tìm ra bệnh...Bác Sĩ đề nghị chuyển tôi về Bệnh Viện Lidcombe có nhiều phương tiện hơn...Thế là họ di chuyển tôi về Bệnh Viện Lidcombe...

Tại đây, sau khi các Bác Sĩ chẩn đoán, họ cho tôi lấy tủy sống...Các Bác Sĩ khám phá ra tôi bị viêm màng não-Meningitis...Thế là tôi bị đưa vào phòng cách ly...Bệnh viện có 5 bệnh nhân viêm màng não như tôi...2 người đã chết, 2 người khác bị liệt...Còn tôi, không biết số phận ra sao...

Quý Cha Ban Tuyên Úy và cả Cộng Đồng lo lắng. Cha Nguyễn Tiến Hải cũng đang bị bệnh nặng nhắn thăm tôi và chia sẻ:

-Tội nghiệp Cha Văn Chi còn trẻ mà bị bệnh này, khó qua khỏi.

Tôi được chữa trị tận tình. Nhiều lần lấy tủy sống, phải nằm sấp xuống giường cả 24 giờ đồng hồ khá đau đớn...

Tôi nghĩ mình cũng sẽ ra đi, và luôn chuẩn bị sẵn sàng bằng ăn năn tội cách trọn...

Các Bác Sĩ và y tá rất tận tâm. Họ luôn khuyến khích tôi:

-Father, don't worry, we will treat you.

Quý Cha Nguyễn Văn Đồi và Ban Tuyên Úy vào thăm tôi...Nhưng Bệnh Viện không cho các Cha vào phòng, vì tôi phải nằm phòng cách ly...Tất cả thân nhân và người thăm phải đứng bên ngoài nhìn vào...

Nhiều Giáo Dân đến thăm tôi, Bệnh Viện cũng không cho vào phòng...Nhiều bó hoa gửi cho tôi nhưng không được trưng bày trong phòng vì sợ nhiễm trùng...

Một hôm, tôi được các cháu báo là có Đức Cha David Cremin tới thăm, ngài cũng chỉ đứng ngoài cửa và nói "good bye" với tôi, vì không được ai vào phòng cách ly...

Tôi buồn cho thân phận bệnh tật của mình...Chỉ biết phó thác và trông cậy vào Chúa và Mẹ Maria...Những ngày khá hơn, khi các em ca đoàn Cabramatta vào thăm, có

anh Lê Trần Thế Vinh và Hào vào thăm tôi, khi đã diệt trừ được vi trùng trong bộ não của tôi, tôi thèm ăn Mac Donald, tôi nói với Vinh và Hào:

-Cha thèm ăn Big Mac Mac Donald quá, chúng con mua cho Cha.

Vinh và Hào chiều tôi...2 em mua Big Mac về cho tôi...Tôi ăn hết và cảm thấy rất ngon miệng...

Sau một tháng chữa trị với căn bệnh viêm màng não...Tôi được xuất viện và về gia đình dưỡng bệnh 6 tháng...Các cháu chở tôi hằng ngày lên Bệnh Viện Liverpool lấy thuốc và theo dõi bệnh tình của tôi...Hằng ngày, tôi phải uống tới 32 loại thuốc khác nhau dòng đã khoảng 6 tháng...Tôi thường nói đùa với người đến thăm tôi:

-Cha uống mỗi ngày 32 viên thuốc, khỏi phải ăn cơm...

Mọi người đều cười ồ lên vui vẻ...

Sau những tháng ngày trị bệnh...Tôi cố gắng tập lái xe lại, và tiếp tục các công việc Mục Vụ của một Linh Mục Tuyên Úy.

Tất cả là hồng ân...Tất Cả là Tạ Ôn...

Lm Văn Chi tạ ơn Mẹ Fatima sau khi chữa lành viêm màng não-Meningitis 1995.

Hành hương tạ ơn sau khi bị viêm màng não-Meningitis và đồng tế với ĐGH JP II 1995.

11.Giải Phẫu Hernia 2005 Bệnh Viện Strathfield.

Sau khi du học âm nhạc và tốt nghiệp Thạc Sĩ Âm Nhạc, tôi trở lại Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam Sydney năm 2000 để làm việc với tư cách Tuyên Úy. Một Chúa Nhật nọ, sau khi dâng Thánh Lễ Chúa Nhật xong, tôi cảm thấy đau bụng dữ dội...Tôi đi thăm Bác Sĩ Lâm Hoàng. Sau khi khám xong, Bác Sĩ nói:

-Cha bị chứng bệnh ruột thông Hernia, Cha phải đi mổ gấp...

Thế là lại chuẩn bị phẫu thuật lần nữa...Các cháu chở tôi đến Bệnh Viện Strathfield, Bệnh Viện tư khá nổi tiếng...

Sau khi lấy máu, tôi được nằm trên băng ca chuyển vào phòng giải phẫu...Tôi đọc kinh Kính Mừng như những lần trước theo thói quen rất tự nhiên của lòng trông cậy và phó thác...Bác Sĩ chụp thuốc mê cho tôi...Họ cũng bảo tôi đếm số, rồi tôi lịm đi lúc nào không hay...

Khi tỉnh dậy, tôi thấy còn đau khá...Cháu Cường và cháu Phương đỡ tôi lên...Tôi đi lại khó khăn lắm vì mới giải phẫu...Bác Sĩ giải phẫu cho tôi thăm tôi và nói:

-Chúng tôi đã giải phẫu cho Cha, và đặt một màng lưới trong bụng Cha để nâng khúc ruột thông của Cha cho an toàn...

Bệnh Hernia chỉ dành cho người lao động...Nhưng tôi lại mắc phải...Chuyện lạ đời...Nhưng tất cả đều do Chúa an bài định liệu...

Sau giải phẫu, tôi được dưỡng bệnh vài tuần...Đi lại còn nhiều khó khăn vì đau đớn sau hậu phẫu...Nhưng tất cả đều an lành...

Tất cả là hồng ân...Tất Cả là Tạ Ơn...

12.Giải Phẫu Mắt Bệnh Viện Chatswood năm 2012.

Năm 2012, 2 con mắt bỗng xưng húp lên...Tôi thấy lo lắng và đến gặp Bác Sĩ chuyên khoa về mắt...Bác Sĩ nói với tôi:

-Mắt Cha bị cườm, và đặc biệt 2 túi mỡ rất nhiều phía dưới, có thể Cha sẽ không thấy được và có thể biến chứng thành ung thư...

Tôi lo lắng và nói với Bác Sĩ:

-Có thể nào chữa trị được không Bác Sĩ?

-Có thể giải phẫu cắt 2 túi mỡ đó đi. Còn cườm thì sau này khi Cha lớn tuổi hơn sẽ mổ...

Sau khi khám nhiều lần, Bác Sĩ quyết định giải phẫu 2 lần, vì sức chịu đựng của tôi có hạn...Không thể giải phẫu 2 lần cùng một lúc...

Thế là Bác Sĩ lên lịch trình giải phẫu mắt cho tôi...

Ngày giải phẫu đã đến...Tôi chuẩn bị lên đường và cháu Cường chở tôi đến Medical Center Chatswood...

Sau khi lấy máu và đo máu cùng chuẩn bị các thứ, tôi được đưa vào phòng phẫu thuật. Giải phẫu mắt nhẹ hơn, Bác Sĩ chỉ chính thuốc tê chung quang mắt...

Tôi nghe tiếng kéo cắt mắt...Tôi thấy những mũi chỉ khâu...Tôi thấy máu chảy...Tôi sợ hãi nắm chặt lấy thanh giường và cầu nguyện cũng bằng những Kinh Kính Mừng như những lần tôi gặp thử thách gian lao...Tôi thấy nhiều máu chảy dài trên khuôn mặt...

Cuộc giải phẫu bình an...Mặt tôi xưng húp...Những giải băng quấn chung quanh đầu xem mà phát sợ...Tôi về nhà gia đình dưỡng sức và được chăm sóc...Dần dần, vết mổ lành lặn và tiếp tục cuộc giải phẫu lần thứ 2...

Lần phẫu thuật này nặng hơn...Tôi được chuẩn bị kỹ lưỡng hơn lần trước...Bác Sĩ chích nhiều thuốc tê hơn và luôn khích lệ tôi:

-No problem, Father Paul.

Tôi vẫn thường cầu nguyện với Kinh Kính Mừng...Tôi nằm xõng xoài trên băng ca của phòng phẫu thuật...Theo dõi những nhát kéo cắt da thịt...Máu chảy đầm đìa trên mặt...Những mũi khâu xột xoạt...Tôi thấy sợ...

Giải phẫu xong, Bác Sĩ viết toa mua thuốc uống và những dặn dò cần thiết:

-Cha về nhà dưỡng bệnh, nếu máu chảy mà không cầm lại được, cha telephone và xin vào Bệnh Viện gấp...

Tôi được các cháu dìu ra xe để về gia đình...Đầu tôi quấn đầy những giải băng như xác chết...Thấy mà phát sợ...

Về nhà trong gia đình, mấy đứa cháu thấy đầu tôi băng bó, chúng sợ lắm và nói:

-Đầu ông băng ghê quá...

Dưỡng bệnh vài tuần, tôi bình phục hoàn toàn và tiếp tục công việc Mục Vụ của một Linh Mục Tuyên Úy...

Tất cả là hồng ân...Tất Cả là Tạ Ơn...

KẾT LUẬN.

Sau 65 tuổi đời, nhìn lại thấy mình được quá nhiều hồng ân của Thiên Chúa và Mẹ Maria. Tôi vẫn nói với mọi người:

-Tất cả là Hồng Ân...Lẽ ra tôi đã chết, và một số tờ báo đã đăng chia buồn với Gia Đình Linh Mục Văn Chi khi tôi còn trong trại tù...Những tháng ngày còn lại là BONUS của Chúa dành cho tôi...Tất cả là Tạ Ơn...

Qua 12 lần phẫu thuật và những cơn đau đặc biệt trong đời, còn bệnh tật thì triền miên tôi chịu đựng rất nhiều trong cuộc sống...Nào là khối u bướu dưới vùng nhượng bên chân phải, nào là vết sẹo trong đáy mắt Bác Sĩ chẩn đoán có thể bị không còn thấy nữa, nào là những bệnh tật thường xuyên do quá khứ để lại trên thân xác tôi... Ngay khi đang viết những giòng chữ này, cơn bệnh rối loạn thần kinh vẫn ảnh hưởng trên tôi...

Nhưng tất cả là Tình yêu của Thiên Chúa và Mẹ Maria Dịu Hiền luôn nâng đỡ, chở che, và bao bọc tôi...

Tôi muốn hát vang Bài Ca "Như Lời Dâng Hiến" tôi sáng tác trong ngục tù:

"Đời con như lời dâng hiến,

Dâng Chúa trong sương chiều,

Nguyện xin như là hy lễ,

Âm thầm con tiến dâng.

Đời con như ngọc nền chói,

Dâng Chúa trong huyền siêu,

Nguyện xin như là hy lễ,

Dâng về Thiên Chúa tình yêu.

ĐK. Xin dâng lên,

Tâm hồn thân xác,

Như là của lễ toàn thiêu,

Đây tâm tư, hiện tại, quá khứ,

Xin dâng Ngài làm lễ tình yêu.

Trong âm thầm, đời con dâng Chúa,

Như lời hiến dâng ân tình,

Chúa gọi con theo đường dâng hiến,

Dù bao, gian khó hy sinh.

Trong diệu huyền, đời con dâng Chúa,

Thề hứa, nguyện mãi trung trinh.

Con theo Ngài trên đường dâng hiến,

Bước theo Ngài sắt son niềm tin...." (CD Như Lời Dâng Hiến).

Thăng trầm với kiếp người nhiều gian lao thử thách chông gai, tôi muốn vang hát Những Điệp Khúc Tạ Ơn và Những Điệp Khúc Hồng Ân trong suốt cuộc đời.

Lạy Chúa, tất cả là hồng ân của Ngài.

Đời con suốt cuộc đời tạ ơn Thiên Chúa.

Cùng hát vang bài ca hồng ân cảm tạ.

Vì tình Ngài yêu thương bền vững muôn đời.

Đời con dệt khúc hát tri ân.

Cảm tạ Ngài tình yêu không biên giới.

Ngài yêu con khi chưa có trời mây,

Sông núi còn mênh mang,

Gọi tên con ân tình.

Đời con từng phút giây cảm tạ.

Muôn ơn lành hồng ân tuôn chan chứa.

Tình yêu thương luôn luôn ấp ủ con,

Trong bước đời con đi,

Tình mến thương diệu vời. (CD Hân Hoan Niềm Vui).

TẤT CẢ LÀ HỒNG ÂN.

TẤT CẢ LÀ TẠ ƠN.

Linh Mục Paul Văn Chi.

Sydney Mùa Đông năm 2014.